

Arrest

nr. 320 932 van 30 januari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 7 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 oktober 2024.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat K. TERMONIA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn en aan wie internationale bescherming werd verleend in Malta, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 27 mei 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013

betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

3. Uit de beschikbare informatie met betrekking tot de situatie van statushouders in Malta blijkt dat zowel vluchtelingen als personen met subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsvergunning krijgen die drie jaar geldig is en verlengbaar, al kunnen er vertraging optreden bij het uitreiken van deze verblijfstitels. Vluchtelingen en personen met de subsidiaire beschermingsstatus hebben toegang tot de arbeidsmarkt en kunnen activiteiten als zelfstandigen ontwikkelen, al kunnen personen met subsidiaire bescherming geen toegang hebben tot bepaalde jobs in het leger of de politie. Beide groepen krijgen in de praktijk met obstakels te maken om werk te vinden, waaronder discriminatie en xenofobie. Ook toegang tot betaalbare huisvesting is vaak een probleem voor personen met internationale bescherming in Malta, die daartoe nauwelijks ondersteuning krijgen. Vluchtelingen hebben onder dezelfde voorwaarden toegang tot de sociale bijstand als de Maltese onderdanen. Begunstigden van subsidiaire bescherming daarentegen hebben alleen recht op “basisuitkeringen”. Zij kunnen wel in aanmerking komen voor premie-gebonden uitkeringen indien zij werken, sociale zekerheidsbijdragen betalen en aan de voorwaarden voldoen. Hieruit blijkt dat de situatie van personen met subsidiaire beschermingsstatus en vluchtelingen niet altijd rooskleurig is en dat zij kunnen geconfronteerd worden met moeilijke socio-economische omstandigheden als statushouder in Malta (AIDA, *Country Report Malta, Update 2021*, p. 120-134). Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de hem voorgelegde informatie geen situatie van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, waarbij deze “tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”, (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt aldus niet dat de levensomstandigheden in Malta voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband concrete elementen aan te reiken ter weerlegging van het vermoeden dat hij bij terugkeer naar Malta niet zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, gelet op de beschermingsstatus die hem aldaar werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien.

4. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Malta wordt vastgesteld.

Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de onontvankelijkheid van zijn beschermingsverzoek.

Er wordt niet betwist dat personen met subsidiaire beschermingsstatus in principe geen aanvraag voor gezinshereniging kunnen indienen in Malta. In de beschikbare landeninformatie wordt echter wel melding gemaakt van een, zij het uitzonderlijk geval waarin na tussenkomst van de Immigration Appeal Board de autoriteiten ertoe verplicht werden om gezinshereniging toe te staan aan een persoon met subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker toont hiermee niet aan dat hij door deze maatregel aan een met artikel 4 van het EU Handvest van de Grondrechten strijdige behandeling zou worden onderworpen en in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal belanden. De Raad kan begrip opbrengen voor het feit dat verzoeker lijdt onder het feit dat hij gescheiden is van zijn dochter, doch bereiken de verschillen in de wetgeving op dit punt tussen Malta en België als dusdanig niet de vereiste drempel van zwaarwegendheid. Bovendien toont verzoeker evenmin aan dat hij als persoon die subsidiaire bescherming geniet in Malta in deze lidstaat geen gerechtelijke of andere stappen zou kunnen ondernemen indien hij meent dat zijn recht op privé-en gezinsleven onder artikel 8 van het EVRM door deze beperkingen geschonden zouden zijn. Tenslotte herinnert de Raad er aan dat een procedure gezinshereniging en een procedure verzoek om internationale bescherming twee onderscheiden procedures zijn met geheel andere en uiteenlopende doeleinden en voorwaarden. In zoverre verzoeker aanvoert dat hij de inbreuk op zijn gezinsleven in Malta niet kon aanvaarden en dat een terugkeer naar Malta een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad er op dat dit niet het voorwerp uitmaakt van de procedure voor de Raad en zijn betoog niet dienstig is. De bestreden beslissing strekt er niet toe verzoekers gezinsleven te verhinderen of te bemoeilijken maar houdt enkel in dat zijn verzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard nu hij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Bovendien betreft de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing.

De verwijzing in het verzoekschrift naar algemene landeninformatie omtrent de moeilijke levensomstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Malta, volstaat verder niet om zonder meer aan te tonen dat zijn persoonlijke situatie in Malta er een was van of bij terugkeer voor hem persoonlijk een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt. Het gegeven dat, zoals verzoeker op algemene wijze oppert, begunstigden van subsidiaire bescherming in Malta beperkte sociale rechten genieten en er discriminatie heerst op gebied van huisvesting, werk en medische zorg, wijzigt niets aan voormelde vaststelling dat uit de informatie die voorligt niet blijkt dat elke begunstigde van internationale bescherming in of bij terugkeer naar Malta zich er in een situatie als voormeld bevindt, en dit in, navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, in concreto dient te worden aangetoond. Verzoeker blijft hier echter in gebreke.

De commissaris-generaal motiveert op omstandige wijze dat verzoeker wel degelijk toegang had tot de arbeidsmarkt in Malta, hij er een beroepsopleiding heeft genoten en hij de mogelijkheid had om taallessen te volgen. Verder wordt geen geloof gehecht aan zijn verklaringen omtrent zijn verblijfssituatie in het opvangcentrum in Malta, en meer in het bijzonder aan de bewering dat hij geen toestemming zou hebben gekregen het opvangcentrum te verlaten om te gaan werken en iets te huren.

Door louter op algemene wijze te stellen dat er discriminatie is op de arbeidsmarkt waardoor hij geen voldoende geld zal kunnen verdienen om een woning te huren, blijft hij bij loutere veronderstellingen en slaagt hij er niet de pertinente bevindingen van de commissaris-generaal te weerleggen of te ontkrachten. Uit niets blijkt dat verzoeker geen toegang zou hebben tot de arbeids- en huurmarkt in Malta. Zoals hoger reeds bemerkt, heeft verzoeker in Malta kunnen werken. Hij heeft zelfs een vals paspoort zelf weten te financieren door middel van zijn werk (NPO, p. 19-20). Het antwoord op de vraag zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de inspanningen van de betrokkene.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin noch ernstige schade inhoudt. Om tot internationale bescherming te leiden moet de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen. Ook brengt hij met een loutere verwijzing naar algemene informatie in voorliggend verzoekschrift geen concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Malta persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift benadrukt dat hij een handicap heeft en nood heeft aan medische begeleiding, wijst de Raad vooreerst op zijn verklaringen omtrent zijn handicap afgelegd voor het CGVS:

“Mijn wonden zijn uit Libië door de smokkelaar. Ze hebben met een soort van pincet mijn vinger verwond, aan mijn spieren. En ook, op mijn hoofd met een stok geslagen.” Gevraagd welke impact deze letsels op hem hebben, stelt verzoeker niet langer dan acht uur te kunnen werken door de wonde aan zijn hand en hij geen zwaar arbeidswerk kan doen. Hij stelt geen andere problemen te ondervinden, en ook geen medicatie of behandeling te ondergaan (NPO, p. 6-7). De bewering in het verzoekschrift dat hij nood heeft aan medische begeleiding, kan dan ook niet overtuigen. Verzoeker brengt overigens geen medische attesten bij die hiervan getuigen.

Los daarvan blijkt nergens uit en verzoeker toont ook niet aan dat hij in Malta geen toegang zal hebben tot medische ondersteuning mocht hij hier nood aan hebben. Temeer hij in Malta reeds door een dokter onderzocht werd waarna hij zijn EU Disability Card kreeg (NPO, p. 6-7). Door onder verwijzing naar algemene landeninformatie te stellen dat de toegang tot gezondheidszorg problematisch is, slaagt verzoeker er niet in hier anders over te doen denken.

Voor het overige blijft verzoeker in wezen slechts steken in het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en niet in staat de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Verzoeker toont niet aan dat zijn levensomstandigheden, vanwege een bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in Malta de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken.

Met het oog op een terugkeer naar Malta, verwijst het CGVS voorts nog naar verscheidene elementen die wijzen op een zekere zelfredzaamheid en sociaal netwerk om op terug te vallen: “o.a. u bewam een informele opleiding tot vorkliftchauffeur via een andere Eritreeër (NPO, p. 22-23); u geeft aan dat u een goed contact had met de Eritrese gemeenschap en andere vluchtelingen in Malta (NPO, p. 18); en u vond een smokkelaar voor een vals paspoort (van Malta naar Frankrijk), wat u zelf financierde door middel van uw werk (NPO, p. 19-20).”

Gelet op voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij door de onverschilligheid van de Maltese autoriteiten buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht zal komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waarbij hij niet in staat zou zijn om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

5. Aldus kan er worden aangenomen dat verzoekers grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Malta worden geëerbiedigd, dat hij bij machte is om zijn rechten aldaar op een gedegen wijze te doen gelden en uit te oefenen en dat de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om hem, bij eventuele problemen dienaangaande en op zijn verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en bijstand te bieden. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Malta zullen worden geëerbiedigd, wordt aldus niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoeker verhinderen.

Het lijkt erop dat zijn verzoek om internationale bescherming dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk dient te worden verklaard.

6. Het aangevoerde middel lijkt ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. Vooreerst heeft verzoeker vijf aanvullende nota's overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet overgemaakt nadat hem de beschikking van 17 september 2024 werd verstuurd.

De eerste aanvullende nota wordt op 2 oktober 2024 overgemaakt samen met een *“Formulaire Nouvelle Demande”* (zonder datum) bij *“RebornTrauma”*, een centrum voor geestelijke gezondheidszorg gespecialiseerd in trauma. Verzoekers symptomen worden daarbij beschreven als posttraumatische stress en slapeloosheid. Verder wordt aangegeven dat verzoeker medicatie neemt.

De tweede aanvullende nota wordt op 13 november 2024 overgemaakt samen met een *“Demande d'examen”* van 1 oktober 2024 van het Rode Kruis en een *“Attestation de prise en charge”* van het Rode Kruis waarbij wordt gemeld dat verzoeker op 13 november 2024 op consultatie kwam voor een chirurgische ingreep aan de hand.

De derde aanvullende nota wordt op 25 november 2024 overgemaakt samen met een *“Historique dossier médical”* van verzoeker; waarin melding wordt gemaakt van psychologische begeleiding en een chirurgische consultatie, en vijf onvertaalde foto's van documenten, evenwel zonder enige toelichting.

De vierde aanvullende nota wordt op 27 november 2024 overgemaakt samen met een *“Attestation de suivi psychologique”* opgesteld op 26 november 2024 door het centrum voor geestelijke gezondheidszorg *“RebornTrauma”*, waaruit blijkt dat verzoeker sinds 21 oktober 2024 tweemaal per week wordt opgevolgd door een klinisch psycholoog sinds 21 oktober 2024.

De vijfde aanvullende nota wordt ter terechtzitting neergelegd samen met het attest van psychologische begeleiding van 26 november 2024 dat reeds bij de vorige aanvullende nota werd aangebracht, een *“Attestation de prise en charge”* van het Rode Kruis waarbij wordt gemeld dat verzoeker op 14 december 2024 op consultatie kwam voor een RX van een vinger van de rechterhand, en een voorschrift voor een RX van een vinger van de rechterhand opgesteld op 1 oktober 2024.

5. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 29 november 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1496 legt de eed af en tolkt Tigrinya – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker legt een vijfde aanvullende nota neer en licht over de medische attesten die hij heeft bijgebracht toe dat deze enerzijds zijn psychologische begeleiding betreffen en anderzijds afspraken voor het maken van röntgenfoto's i.v.m. de problemen met zijn hand. Hij kreeg in Malta weliswaar de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, maar heeft het land al meer dan één jaar geleden verlaten in september 2024 en beschikt, zelfs als zijn beschermingsstatus inmiddels zou zijn verlengd, thans niet meer over geldige verblijfsdocumenten. Verzoeker verwijst naar de recente landeninformatie, meer specifiek het AIDA-rapport, waarin wordt uiteengezet dat de verlenging van verblijfsdocumenten in Malta een erg lange tijd in beslag kan nemen, zodat het risico voor hem om terecht te komen in een situatie van ernstige deprivatie vast staat. Verzoeker heeft wel degelijk geprobeerd om zich staande te houden in Malta: hij heeft er lang in een opvangcentrum verbleven en gewerkt, onder meer als “grasmaaier”, maar werd er uitgebuit en kon dit niet aan. De Engelse taallessen die hij er kreeg duurden hooguit tien minuten. Verzoeker besluit dat de bescherming die Malta biedt niet efficiënt is en dat dit minstens een bijkomend onderzoek rechtvaardigt, ook in het licht van het arrest van het Hof van Justitie van 18 juni 2024. Verder bevestigd, licht verzoeker nog toe dat hij in Malta werd geslagen op zijn hoofd en zijn hand, maar dat hij er geen medische kreeg en dat zijn tienjarige dochter nog in Eritrea verblijft als wees. Haar moeder is overleden. Hij kon haar niet naar Malta laten overkomen, maar ze bellen elkaar dagelijks. Dit bezorgt hem veel stress en slaapproblemen.”

6. Met voormelde argumentatie brengt verzoeker geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 17 september 2024.

6.1. Verzoekers betoog ter zitting betreft onder meer het op algemene wijze schetsen en aankaarten van de algemene situatie voor statushouders in Malta, waarbij hij verwijst naar het AIDA-rapport met betrekking tot de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Malta.

In voormelde beschikking erkent de Raad dat uit de landeninformatie die al eerder voorlag, blijkt dat de situatie van begunstigten van internationale bescherming in Malta niet altijd rooskleurig is en dat zij kunnen worden geconfronteerd met moeilijke socio-economische omstandigheden en met vertragingen bij het uitreiken en verlengen van hun verblijfsvergunningen. Dienaangaande werd erop gewezen dat zonder die moeilijkheden te bagatelliseren, de Raad in de hem voorgelegde informatie evenwel geen situatie leest van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”* (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 91).

Het nogmaals verwijzen naar diezelfde informatie ter zitting laat niet toe anders te oordelen met betrekking tot de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Malta, dan hetgeen uiteengezet in de beschikking, met name dat niet blijkt dat de levensomstandigheden in Malta voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Maltese autoriteiten het onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

6.2. In de beschikking wordt uitgebreid ingegaan op verzoekers persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Malta en worden de door hem aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat hij niet aantoont dat hij persoonlijk zijn rechten en voordelen als statushouder in Malta niet meer kan laten gelden en dat een situatie van materiële deprivatie dreigt.

Verzoeker gaat ter zitting niet concreet in op hetgeen in de beschikking concreet met betrekking tot zijn persoonlijke, individuele situatie als statushouder in Malta wordt vastgesteld en geoordeeld, waarbij wordt besloten dat hij voormeld vermoeden niet weerlegt. Verzoeker herhaalt eerder afgelegde verklaringen en argumenten in zijn verzoekschrift waar hij ter zitting stelt dat hij er geen gezinshereniging met zijn dochter kan krijgen. In punt 4 van de voormelde beschikking werd hierop reeds concreet geantwoord. Door louter eerder aangehaalde elementen en argumenten te herhalen, zonder echter concreet in te gaan op en daadwerkelijk enige concrete repliek tegen de inhoud van de beschikking te formuleren, doet verzoeker thans niet anders oordelen en slaagt hij er niet in de concrete vaststellingen in de beschikking en in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Tevens herhaalt verzoeker eerder afgelegde verklaringen en argumenten in zijn verzoekschrift waar hij ter zitting wijst op zijn wedervaren in Malta. Ook hier weet verzoeker met de loutere herhaling van zijn verklaringen zonder echter concreet in te gaan op en daadwerkelijk enige concrete repliek tegen de inhoud van de beschikking te formuleren, niet anders te doen oordelen of de concrete vaststellingen hieromtrent in punt 4 van de beschikking, waarbij wordt verwezen naar de omstandige motieven van de bestreden beslissing, in een ander daglicht te plaatsen, te weerleggen of te ontkrachten. Uit het geheel van zijn verklaringen in samenhang met de beschikbare landeninformatie in het voormelde AIDA-rapport kan niet blijken dat verzoekers leefomstandigheden in Malta de vereiste bijzondere hoge drempel van zwaarwegendheid bereikten, met name dat hij door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, is terecht gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Malta.

6.3. Nadat de beschikking hem op 17 september 2024 werd verstuurd, bracht verzoeker nog medische attesten bij en licht hij hierover ter zitting toe dat deze enerzijds zijn psychologische begeleiding betreffen en anderzijds afspraken voor het maken van röntgenfoto's i.v.m. de problemen met zijn hand. Hij zou stress en slaapproblemen kennen omdat zijn dochtertje nog als wees in Eritrea verblijft.

Het loutere gegeven dat verzoeker mentale en fysieke problemen kent en hij hiervoor in België geholpen wordt, toont echter nog steeds niet aan dat, in de mate verdere opvolging noodzakelijk is, hij in Malta geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde psychologische en medische ondersteuning, te meer hij, zoals in voormelde beschikking uiteengezet, in Malta in het verleden reeds toegang had tot de gezondheidszorg nu hij door een dokter werd onderzocht waarna hij zijn EU Disability Card kreeg (NPO, p. 6-7).

Waar verzoeker ter zitting voorhoudt dat hij in Malta geen medische hulp kreeg nadat hij er werd geslagen op zijn hoofd en zijn hand, stelt de Raad vast dat dit loutere a posteriori verklaringen zijn die hij overigens op geen enkele manier weet te onderbouwen. Nergens tijdens zijn persoonlijk onderhoud maakte hij hiervan enige melding. De Raad neemt deze a posteriori verklaringen bijgevolg niet zonder meer aan. Integendeel, in de bestreden beslissing kan worden gelezen: *“Omtrent uw EU Disability Card en uw handicap, verklaart u:*

"mijn wonden zijn uit Libië door de smokkelaar. Ze hebben met een soort van pincet mijn vinger verwond, aan mijn spieren. En ook, op mijn hoofd met een stok geslagen." Gevraagd welke impact deze letsels op u hebben, stelt u niet langer dan acht uur te kunnen werken door de wonde aan uw hand. U stelt geen andere problemen te ondervinden, en ook geen medicatie of behandeling te ondergaan. Later, voegt u er nog aan toe dat u ook geen zwaar arbeidswerk kan doen. De EU Disability Card heeft u gekregen in Malta nadat een dokter u heeft onderzocht (NPO, p. 6-7, 21-22). U legt geen medische attesten neer betreffende uw letsels."

Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat hij omwille van zijn mentale en fysieke problemen over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uitoefenen, verbonden aan zijn status toegekend in Malta, dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Er kan uit de attesten, die niet meer vermelden dan dat hij psychologisch en medicamenteus wordt begeleid voor posttraumatische stress en slapeloosheid alsook dat hij röntgenfoto's heeft laten maken van zijn hand zonder dat hierbij enige diagnose wordt gesteld, immers niet worden afgeleid dat er sprake is van een medisch-psychische aandoening die belangrijke gevolgen voor zijn zelfstandig functioneren met zich meebrengt en waardoor hij zijn rechten als statushouder in Malta niet zou kunnen laten gelden. Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest.

6.4. Waar verzoeker aangeeft dat hij intussen niet langer over een geldig verblijfsdocument beschikt in Malta, blijkt het volgende.

Volgens de gegevens in het administratief dossier werd verzoeker op 14 december 2021 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend in Malta en verkreeg hij er tevens verblijfsdocumenten als statushouder die tot 29 november 2024 geldig zijn (AD CGVS, brief Maltese Dublinunit).

Waar de verblijfstitels blijkens artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Er zijn geen ernstige indicaties dat hij thans in Malta niet langer deze beschermingsstatus zou hebben. Verzoeker brengt geen concrete en geobjectiveerde elementen aan waaruit zou blijken dat deze beschermingsstatus niet langer geldig zou zijn of zou zijn ingetrokken of beëindigd. Hij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het rechtsplegingsdossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit het enkele feit dat hij Malta al meer dan één jaar geleden heeft verlaten en zijn verblijfsvergunning niet langer geldig is, kan niet worden afgeleid dat verzoeker er niet langer over internationale bescherming beschikt. Indien verzoeker van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn verblijfsstatuut omwille van een afwezigheid, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het hem toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoeker andere stappen heeft genomen om de nodige informatie in te winnen. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden kan worden aangenomen dat zijn internationale beschermingsstatus in Malta nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar dat land.

Het komt te dezen aan de verzoeker toe om, gelet op het gegeven dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij actueel nog steeds internationale bescherming in Malta geniet, op concrete wijze aan te tonen dat het verkrijgen van geldige verblijfsdocumenten mits het vervullen van een aantal administratieve stappen, niet langer tot de mogelijkheden behoort. Verzoeker laat evenwel na dergelijk bewijs te leveren. Hij brengt geen op zijn persoonlijke situatie toegespitste concrete en dienstige elementen aan waaruit blijkt dat hij zijn intussen verlopen Maltese verblijfsdocumenten, en/of andere aan zijn internationale beschermingsstatus verbonden documenten, niet zou kunnen verlengen of vernieuwen. Dat er vertragingen zijn in de verlenging van verblijfsvergunningen wordt niet betwist, maar verzoeker toont niet aan dat hij een eventuele wachttijd niet zou kunnen overbruggen, te meer hij over een zekere zelfredzaamheid en sociaal netwerk beschikt om op terug te vallen, zoals de verwerende partij pertinent bemerkt in de bestreden beslissing: *"o.a. u bekam een informele opleiding tot vorkliftchauffeur via een andere Eritreeër (NPO, p. 22-23); u geeft aan dat u een goed contact had met de Eritrese gemeenschap en andere vluchtelingen in Malta (NPO, p. 18); en u vond een smokkelaar voor een vals paspoort (van Malta naar Frankrijk), wat u zelf financierde door middel van uw werk (NPO, p. 19-20)."*

De Raad herinnert er in dit verband ook aan dat verzoeker niet aantoont dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Malta. Aldus blijkt niet dat verzoeker niet het hoofd zou kunnen bieden aan moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Malta tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot zijn rechten aldaar als statushouder.

6.5. Wat betreft de vijf onvertaalde foto's van documenten overgemaakt bij aanvullende nota van 25 november 2024 wijst de Raad erop dat deze documenten niet zijn gesteld in de taal van de rechtspleging en niet zijn vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebrek aan dergelijke vertaling alsook aan verdere toelichting en duiding, neemt de Raad deze documenten niet in overweging, dit met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006.

6.6. Verzoeker brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

Gelet op wat voorafgaat toont verzoeker niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden wordt gekenmerkt, dat hij bij een terugkeer naar Malta in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

7. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 17 september 2024 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen naar voor waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Malta. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 18 juni 2024 niet dienstig.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend vijftientwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO